

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXVII. Quomodo Constantinus delubri materiam ac rudera longissimè
projici mandavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

bus salutarem speluncam obruiſſent. Miseri enim illud intelligere non poterant, fieri omnino non posse, ut qui de morte victoriam retulissent, hoc ipsorum facinus occultum relinqueret: quemadmodum nec fieri potest, ut Sol supra terras radians, & confluetum in celo cursum peragens, totius generis humani notitia subterfugiat. Quippe Servatoris nostri potentia longe prestantiori luce resplendens, nec ut Sol corpora, sed animos hominum illuſtrans, totum jam terrarum orbem radiis implebat. Sed nihil minus ea quæ impii ac profani homines adversus veritatem machinati fuerant, longo temporis spatio permanerunt. Nec illus ex Praefidibus, aut ex Ducibus, aut ex ipsis etiam Imperatoribus, qui ad tantum scelus evertendum idonus foret, inventus est præter unum Deo omnium Regi acceptissimum Principem. Qui divino animatus Spiritu, cum supra memoratum locum, omnibus purgamentis ac torribus adversarii fraudulenter obstructum, & oblivioni penitus traditum esse indignè ferret, nec improbitati eorum qui id moliti fuerant cedendum esse arbitratetur; Dei Adjutoris sui Numine invocato, purgari præcepit: ratus eam maximè foli partem, quam adversarii contaminassent, sua opera ac ministerio divina frui magnificentiā oportere. Simul atque hoc ab Imperatore præceptum est, continuo opera illa ad fraudem comparata, è sublimi ad folum dejecta sunt; & adficiā ad decipiendos homines constructa, cum ipsis statuis ac demonibus diruta sunt ac dissipata.

CAPIT XXVII.

Quonodo Constantinus temp̄ materiam ac ruderā longissimē projici mandav̄t.

Neque tamen hic conquievit Imperatoris alacritas. Sed præterea tolli ruta caſa, & quām longissimē extrā fines regionis projici mandavit. Quod itidem præceptum, protinus executio- ni mandatum est. Hucusque verò progressus Imperator, nequaquam sibi satifecit. Sed divino quodam æstu incitatus, jussit ut loco altissimē effosso, folum ipsum utpote dæmonum piaculis contaminatum, simul cum egesta humo quām longissimē exportaretur.

ΚΤε τε θανάτος βραβεῖα αναποδίμητος φιον καταλιπεῖ τὸ κατόρθωμα. εδειποτε πασαν τῶν ἀνθρώπων λαβεῖν λαμπαῖς γῆς γηρόδρυς ὁ ἕλις, καὶ τὸν οἰκεῖον ὑψηλὸν διππεύων δρόμον τετταγμένον ψυχὴν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σώματα ἡσθιεῖ καὶ γασταὶ διώματι, τῶν οἰκείων τε φυταὶ μαρμαριγῶν τὸν σύμπαντα κατεπικόσμον πλὴν ἀλλὰ τῶν αἰθέων οὐδετέον δρῶν τὰ κτενὸν τῆς αἰλιθείας μυχαμμάτα, μηροῖς παρεῖστε χέργοντο. εδεῖ τε τῷ πατέρε, ἐχήν γηρένων, εἰς εὐτηγῶν, οὐδὲν τιλεσιν, ἔπειτα καθαιρέσει τῶν τε θλιψιμάτων πρᾶται Πτητίδεις, ἢ μόνος εἰς ὁ τῷ πατέρι οὐδὲ Θεῷ φίλος. η πνεύματι γῆν κατορθεῖ, χωρὶς διάτονον ἐκεῖνον τὸν δεινότατον πτοσιαῖς & καθαιραῖς ὑλαῖς ἐχθρὸν ἔπειτα καταπεκρύφων, λίθη τε καίροις αἴσιοις δεδομένον & παρεῖδων, εδεῖ τῇ τελετῇ σεχαχωρίας κακίᾳ. Θεὸν τὸν αὐτὸν πατέρα Πτηκαλετάμφρος, καθαιρεῖδες περιτά διάτονον μάτια τὸν ἵστον τῶν εἰρηνῶν πιασμένους, διπλανοῖς δεῖον οἰομμάς τοῦ παναγάθου διάτονος μεγαλυγενέας, αὐτοὺς σάμαντα τε πατάτης μυχαμμάτας εἰσαφοροῦ ἀνθενάει φέρει, αὐτοῖς ξανθοῖς καὶ δαιμονίοις τατῆς πλάνης οἰκοδομήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ.

Οποιοι Κακοὶ τὸν τετταγμένον τάλαντον ταχανίζουσιν μετρίων τριφύλλων προστίθουσιν.

OΥ μὴ ἐν τότοις τὰ τῆς περιποτέτης χώρας διπλορρίπτειας, τὸν καθαιρεῖν τὸν τὸν λίθοις καὶ ἔνθοις ὑλαῖς περιποτέτης ἔργον ἐγένετο παρηκολεύθει τῷ λόγῳ, εδεῖ ἐπτέτω μόνον προσελθεῖν ἀπέγειται διέπομπειας βασιλεὺς, τεθαφοροῦ αὐτού πολὺ τε χώρας βασιλεὺς ἀνορέαντας, καὶ χοι πόρρω παρεξωτάτω, λύθεοις ἀπειδομονικοῖς ἐρρυπωμένον, ἐκφορεῖς τελεύταις.